

Oymaağaç Höyük (Nerik) Raporu 2015

ArtikelID: 256, Kategorie: Berichte 2015

Anlage: 17.12.2015 16:02 durch Prof. Dr. Rainer M. Czichon

letzte Änderung: 17.05.2017 16:31 durch Prof. Dr. Rainer M. Czichon

01 Kazı Üyeleri

Oymaağaç Höyük dokuzuncu kazı sezonu 29 Haziran-5 Ekim tarihleri arasında Bakanlık temsilcisi Necati KODALAK'ın ve kazı başkan vekili Yrd. Doç. Dr. Kübra ENSERT'in katılımları ve yardımlarıyla gerçekleştirildi. Farklı üniversiteler ve bilim dallarından toplam 34 bilim insanı ile 10 Alman ve 12 Türk Arkeoloji öğrencisi çalışmalara katılmıştır.

Heyet listesinde bulunan ekip üyelerinden bazıları çalışmalara katılmadılar. Bu üyelerden Prof. Robert Sobott ve Dr. İrene Traub-Sobott hasta oldukları için gelemediler. Felicitas Fischer, Evelyn Kutzer, Sabrina Schaffarczyk, Lisa Scheltmann, Jana Vasileva, Mischa Keefer, Seyhan Güneş ve Keziban Yıldırım kendi programlarındaki değişikliklerden dolayı katılmadılar. Felicitas Fischer, Evelyn Kutzer, Rojin Akgün ve Ceyhun Aydınli başka bir kazıya katılacaklarını bildirerek kazıda yer almadılar. Son olarak Thomas Ultsch, M.A. ve Dr. Yuval Goren izin alamadıklarından dolayı gelemediler.

02 İşçiler

2015 yılı kazı sezonunda tütün tarlalarında yoğun iş olmadığı için Temmuz ve Ağustos aylarında Oymaağaç Köyü'nden yeterli sayıda işçi sağlandı. Böylelikle Samsun, Uşak, Çorum ve Erzurum'dan gelen Arkeoloji öğrencileri genellikle arkeolojik çalışmalarda görev aldılar (fotoğraf çekmek, çizim yapmak, totalstationla ölçmek vb.). Toplam 35 işçi ve öğrenci SGK'lı olarak çalışmıştır (bk. Ek-10). Bürokratik işlemler her yıl olduğu gibi serbest muhasebecimiz Remziye Dinler-Koçabaş tarafından yapılmıştır.

03 Kazı Evinin Tadilatı

Kazı başlamadan önce kazı evinde bazı tamirat ve eklemeler yapıldı: Kazı ev mutfağının pis su boruları yeraltına alındı ve köyün kanalizasyon sistemine bağlandı. Yatakhane duvarları boyandı ve bütün pencerelerin sinek telleri yenilendi. Seramik parçalarının gün ışığında incelenmesini sağlayabilmek için depo konteynirinin önünde sundurmalı bir teras yapıldı. Kazı evinin çöp kuyusu fayans döşenerek daha hijyenik hale getirildi. Onun dışında bir çöp ayırma sistemi başlatıldı. Plastik, alüminyum, kâğıt ve cam çöpler ayrı ayrı toplanıp haftada bir kere Samsun'a götürülüp oradaki geri dönüşüm kutularına bırakıldı. Sebze meyve kabukları gibi organik malzemeler kazı evi

görevlilerinde Zeynep Hanım tarafından eve götürülüp hayvanlara verildi. Diğer çöpler ise köyün çöp toplama alanına götürülüp yakıldı.

04 Kazı Alanına Giden Yolu

Vezirokprü Belediye Başkanı'nın 2014 yılında verdiği söz bu yıl gerçekleştirildi. Oymaağaç Höyük'e giden yola kilit taşı döşendi. Belediye tarafından kum, greyder ve kilit taşları sağlandı. Kilit taşlarının döşenmesi kazının işçileri ve mahallede yaşayanlarla birlikte yapıldı. Kazının bütçesinden karşılanan xx işçi xx gün bu döşeme işinde çalıştı. Höyüğü ziyaret etmek isteyen turistlerin dört mevsim kolaylıkla özel arabaları veya minibüsle gelebilecekleri bir alan yaratılmıştır.

05 Topografi Çalışmaları

Her yıl olduğu gibi kazı başlamadan önce Prof. Theodor Johannsen tarafından höyükteki, özellikle Hitit mabetinin bulunduğu bölgedeki topografya ölçü noktaları kontrol edildi. Bozulmuş eski noktaların yerinde daha dayanıklı beton noktalar yapıldı.

06 Fieldschool

Kazı başlamadan önce Samsun, Erzurum ve Uşak'tan gelen 11 arkeoloji öğrencisi için Oymaağaç kazı evinde bir staj programı gerçekleştirildi. Kazı Başkan Prof. Dr. R. Czichon yönetiminde dört kişiden oluşan üç grup kağıt, kalem ve fotoğraf makinesiyle Adatepe Köyü'nde bir günlük gezi yaptılar ve bir sunum hazırladılar. Kazı evinde R. Czichon'dan küçük buluntuların bilimsel tanımlanmasını öğrendiler. Emekli topografi hocası Prof. Dr.-Ing. Theodor Johannsen tarafından nivo ve totalstation makinalarıyla bir topografi kursu ve arazide bir topografik çizim kursu yapıldı. Ohio'dan gelen antropoloji doktora öğrencisi Kathryn Marklein antropolojinin çalışma metodları ve hedeflerini anlattı. Viyana'dan gelen paleontologlar Dr. Karl Kunst ve M.A. Herbert Böhm, kazıda bulunan hayvan kemiklerini anlattı. Kazı okulunun sonunda bütün öğrencilerle yapılan bir günlük gezide Samsun Arkeoloji Müzesi ve Amasya kaya mezarları ziyaret edilmiştir. Katılan öğrencilere hatıra olarak Aktüel Arkeoloji Dergisi'nden bir T-Shirt hediye edildi.

07 Zooarkeoloji (Karl Kunst)

Viyana Üniversitesinden gelen paleontolog Dr. Günther Karl KUNST 03-28 Temmuz arasında 7685 nolu açmadan kalan hayvan kemikleri bitirmişti ve onun dışında 7585 ve 7586 nolu açmalardan gelen kemikler üzerinde çalışmıştır. Toplam 4546 kemik, diş ve midye kabukları (toplam 13.149,50g) incelenmiştir.

Açma 7685'ten 262 kemiği kapsayan 54 numune (toplam ağırlığı 1.146,4g) mabetin girişinde, özellikle yüzeye yakın tabakalardan gelmişti. Kemik parçalarının çoğu çok küçük ve hafiftir. Bu kemiklerin 60'ı koyun, keçi ve domuza, 26'sı ineğe aitken; 35 parça kemik ise sadece 'memeli hayvan' olarak tanımlanmıştır. 141 parça kemik kesin olarak belirlenebilmiştir. En fazla rastlanan hayvan türleri evcil hayvandır: inek (28 parça/478,1g), koyun/keçi (80/234,9g) ve domuz (21/96,1). İnekten sağlam kemikleri kalmadığı için özellikle ,uzun parçalara ve dişlere ratlanmıştır. 40 gramlık boyun omurga parçası en ağır parçaydı. Keçi/koyun grubunun da yüzde ellisi çene kemiği parçalarından ve özellikle dişlerden oluşmaktadır. Bir kaç tane sağlam kısa kemiklerin dışında en fazla kaburga parçalarına rastlanmaktadır. İki *mandibula* ve bir *metatarsus* parçası dışında 10 gramdan daha hafif paçaları bulunmaktadır. Yeni doğmuş hayvanın *calcaneus* ve doğmamış hayvanın *metacarpus* kemiği çok ilginçtir. Domuz kemiklerinin % 25'i çok genç hayvanlardan oluşuyor. İki en ağır buluntudan bir *mandibula* ve bir *scapula* domuz kalıntılarının % 50'sini oluşturmaktadır. Diğer ev hayvanlarından olan atlara ait 5 kemik bulunmuştur. At kemikleri arasında ön ayak kemikleri ile sağlam bir üst çene premolar dişinden oluşan 4 parça Demir Çağı'na tarihlenen çukur 7685:032'de bulunmuştur. Beşinci at kemiği de Demir Çağ çukurdan gelmiştir. Bir ayının kesici dişi Demir Çağı'na tarihlenen çukur 7685:044'te ele geçmiştir. Mezar 7685:010'nun dolgusundan bir kurdun sağlam bir sırt omurgası açığa çıkarılmıştır. Çukur 7685:027'da ele geçen geyiğin patolojik bir omurga kemiği belirlenmiştir. Ayrıca o kemikte bir kesme izi tespit edilmiştir.

7585: Bu açma Hitit Mabetin güneydoğusunda yer almaktadır. Açma 7585'te 002 ile 188 locusları arasında, toplam 3593 kemik (=9186,7g) incelenmiştir. Fakat detaylı olarak incelenen yaklaşık 1800 parça kemik arasında hayvan türlerinin çeşitliliği fazla değildir. En fazla rastlanan küçük ev hayvanı kemiklerinin sayısı 1244'dür (=3820,2g). 189 inek kemiği parçası (=2265,6g) ve 168 domuz kemiği parçası (603,5g) elde edilmiştir. Bu da mabetin güneydoğu kısmında en fazla küçük ev hayvanı kalıntılarının ele geçtiğini göstermektedir. Locus 7585:113 (oda dolgusu), 7585:123 (tabansız oda dolgusu), 7585:132 (kireç tabanlı koridor dolgusu) ve Locus 7585:140, 156 ve 166 iyi örneklerdir. Geç Bronz Çağı'na tarihlenen numuneler arasında en fazla koyun ve keçi ile değişmeyen miktarlarıyla inek ve domuz kemik parçaları dikkati çekmektedir. Bunun dışında tavşan ve kuşlara ait işlenmiş kemiklere devamlı rastlanmaktadır. Küçük geviş getiren hayvanlara ait iskelet parçaları vücudun genelinden gelmektedir. Bu kemiklerin üzerinde çoğu zaman hafif bir yangın izi gözlemlenmektedir. Kemik parçalarının ortalama boyları küçüktür ve sadece kısa kemikleri sağlam kalmıştır. Numunelerin birbirine benzeyen görüntüsü ortak gerçekleştirilen bir işlemleri göstermektedir. Bu, büyük olasılıkla şölen yaparken gerçekleşmiştir.

Locus 7585:133 (iç avlusunun dolguları) ve 7585:143'ten (kireç tabanlı oda) gelen kemikler değişik bir kullanıma işaret etmektedir. Çünkü özellikle ineklere ait daha büyük kemikler görülmektedir.

Diğer ev hayvanlarından atlara ait kalıntılar (1 diş ve 1 *tibia* kemiği) açma 7585'te ele geçmiştir. Yabani memeli hayvanlardan yaban domuzu (7585:067, 7585:151), geyik (7585:140) ve kurt (7585:151) dikkati çekmektedir. Oymağaç Höyük'te ilk defa yaban kedisi kalıntıları ele geçmiştir (Locus 7585:067 ve: 166). Omurgasız hayvan grubundan salyangoz kabukları ve deniz midyesinin kabukları (7585:132, :144, :156) Geç Tunç Çağı oda dolgusundan elde edilmiştir.

Ayrıca özellikle koyun/keçiye ait uzun, parlatılmış kemikler, kesilmiş veya oyulmuş sap parçalarında oluşan toplam 10 işlenmiş kemik belirlenmiştir (7585:140, :151, :156,:166). Locus 7585:139'te inek kemiğinden yapılmış bir çubuk görülmektedir. Kesme izleri görülen genç domuzun iskelet parçaları (7585:067) ritüel bir törene işaret etmektedir. Kesme izlerini anlamak için kemiklerin yüzeyi çok uygundur. İnek kemiklerinin % 1'i ve küçük memeli hayvanların % 0,6'sı insan elinde çıkmış izler göstermektedir. Keçi ve koyun kemiklerinin %48'inde balta izleri, %25'inde bıçak izleri görülmektedir.

7586: Jeofizik sonuçları göre 7586 açması Hitit mabet avlusunun doğu köşesinde yer almaktadır. Şimdiye kadar incelenen malzemeler Demir Çağı çukurlarından ve Geç Tunç Çağı dolgu tabakalarından oluşmaktadır. Bu nedenle heterogendir. Demir Çağ çukur dolguları, örneğin Locus 7586:024 ve :028, daha büyük kemik parçalarına (20-60 g) sahiptir. Geç Tunç Çağı numuneleri açma 7585'ten bilinen oda dolgularına benzemektedir. Büyük miktarda küçük memeli hayvan kemikleri ve bir kaç tane tavşan ile kaplumbağa kemikleri ve işlenmiş kemikler görülmektedir. Üç adet ilginç kuş kalıntısı, belki de ev tavuğu kemikleri, Demir Çağ çukur dolgulardan ele geçmektedir.

08 Zooarkeoloji (Herbert Böhm)

03-28 Temmuz'da kazı evinde çalışan Viyanalı zooarkeolog Herbert BÖHM şöyle yazıyor:

'During the campaign of the year 2015, a total number of 3991 bone- and tooth remains, weighting 24.533.7 Grams, were processed and recorded. Most of these findings had been unearthed at the excavation trench **7383**, which turned out to be exceptionally rich in animal bone findings. Out of 65 Loci, which were processed in this year, 59 can be assigned to the trench 7383, which could be finally completed in the sense of data acquisition. All in all, 10631 animal remains (out of 196 loci) with a total weight of 56.314.8 Grams derived from this excavation trench. All the other animal bones processed in this year's campaign (n=211, weight= 1211.5 Grams) derived from trench **7786** and can be associated with 6 loci.

Bone surface preservation can be considered as relatively good, even so gnawing marks as well as cut- and chopmarks remained rare observations. Unambiguous gnawing marks were recorded in just 28 cases, while cut- and chopmarks could be observed for 85 times. Cattle bones were more often affected by anthropogenic modifications than the bones of the other livestock animals. Traces of burning could be stated on 105 bone findings. The highest percentage of burned bones could be found at locus 37 where 95% of the specimens were heat affected. Apart from this locus, no real concentration of burned bones could be noticed.

The average weight of bone fragments from Iron Age contexts seems to be slightly higher than the ones from Bronze Age features. The mean weight of the Iron Age findings is nearly as twice as high as of the Bronze Age specimens (Iron Age: 10.1 Grams; Bronze Age: 5.6 Grams). Various bones, which are considered to derive from one individual or even articulating skeletal elements can be noticed in 17 cases out of 14 loci. Eleven of these loci were provisionally dated into the Iron Age, one was dated into the Bronze Age and two are undated.

Loc. 2: undated - most sections of the limbs of a juv. sheep/goat and some parts of the girdle elements.

Locus 5: Iron Age – two articulating thoracic vertebrae of an adult sheep/goat.

Locus 9: Iron Age – likely a rib-vertebra sequence of a juvenile sheep/goat and possibly two phalanges of a cattle autopodium.

Locus 12: Iron Age – Remains of a juvenile pig cranium (including the mandible)

Locus 22: Iron Age – mainly limb bones and girdle-elements of a juvenile goat.

Locus 25: Iron Age – most parts of a juvenile pig, but just very few vertebrae and ribs observable.

Locus 28: undated – various thoracic vertebrae of a (sub-) adult sheep or goat.

Locus 39: Iron Age – possibly articulated Phalanges of a cattle and also of a goat.

Locus 41: Iron Age – two articulating and chopped thoracic vertebrae of sheep/goat.

Locus 46: Iron Age (mixed) – various vertebrae (mainly thoracic) of a (sub-) adult sheep/goat.

Locus 51: Iron Age – likely a rib sequence of a sheep/goat

Locus 58: Iron Age – possibly articulating phalanges of a cattle. A Rib sequence of a juvenile sheep/goat as well as two articulating thoracic vertebrae of an (sub-) adult individual.

Locus 81: Iron Age – Rib sequence of a juvenile cattle. Possibly, other bones, like two vertebrae and various long- and short bones can also be associated with this individual but can not be articulated.

Locus 241: Bronze Age – articulating Astragalus and Calcaneus of a juvenile sheep/goat.

Obvious bone and antler artefacts or at least “suspicious” fragments can be noticed for ten times. Most commonly used were the first (proximal) phalanges of artiodactyls, which had been drilled and sometimes abraded as well as red deer antler. Drilled phalanges were found in Loci 7383:21 and 7383:48, antler artefacts were from 7383:27, 7383:31 and 7383:238.

Furthermore, long bones like Tibiae and Metapodials of small ruminants were possibly used for artefact production (7383:238 and 7786:001). Additional bone artefacts could not have been determined to species level and skeletal element (7383:006; 7383:039).

The distribution of animal species is shown in the following table:

<i>Taxa</i>	<i>n</i>	<i>weight</i>	<i>n%</i>	<i>weight%</i>
Bos	429	10585,7	10,7	43,1
O/C	762	3528,8	19,1	14,4
Ovis	74	976,3	1,9	4
Capra	93	493,6	2,3	2
Sus	339	2918,9	8,5	11,9
Equus	11	316,9	0,3	1,3
Canis	7	75,4	0,2	0,3
Total Dom.	1715	18895,6	43	77
Cervus	9	269,3	0,2	1,1

Capreolus	1	12,2	0,03	0,05
Sus scrofa	1	34,4	0,03	0,1
Lepus	7	7,3	0,2	0,03
Aves indet.	8	7,1	0,2	0,03
Spalax	1	0,3	0,03	0,001
Testudo	9	38,4	0,2	0,2
Anura indet.	13	1,4	0,3	0,006
Total Wild	49	370,4	1,19	1,517

Unsurprisingly, the overwhelming majority of the bone findings represent the main domestic animals. Together, these species (Cattle, Pigs and the so called “small Ruminants” Sheep and Goats) cover more than 96% of the total amount of determined archaeozoological findings. Again, sheep and goats note their outstanding economical importance by the fact that more than 50% of all determined bone/tooth findings account for these species. For the first time, more goats than sheep could have been determined, but this shift should not be overestimated, since the differentiation of these two genera is still difficult or impossible on highly fragmented archaeological materials. Like in the previous years, the small ruminants are followed by cattle and pigs in terms of the number of determined bone findings. Other domesticates, like equines or dogs must be seen as rare exceptions but occur constantly on a low level of representation at least.

Among the wild species, especially the hare and red deer might have been of certain relevance to the people of Nerik due to their low but constant occurrence. While the red deer is exclusively represented by culinary irrelevant body parts (metapodials and mainly antler fragments or artefacts

made out of antler), the hare might have been hunted occasionally for meat supply. On the other hand it seems, that red deer antler was a highly valued raw material for artefact production.

The diagram below shows the Age of Death estimation, which is based on dental data of mandibles (tooth eruption and wear) as well as on the fusion of epiphysis of long bones. distribution of the main domesticated animals.

There is a clear bias in the proportion of the different age- stages, especially between cattle on the one hand and pigs on the other hand. Pigs show the highest percentage of young individuals (from infantile up to nearly adult age), whereas cattle show the lowest proportion for this age-segment. In contrast, cattle show the highest proportion of remains of clearly adult individuals. The age of death distribution of small ruminants seems to be more equalled. The bars depicting the age segment “(sub-) adult” characterize findings, which could not be determined precisely to a certain age-segment, but derive from nearly adult, at least. All in all, the age of death distribution indicate a high economic importance of secondary products for cattle, while pigs were mainly held for fat and meat production. The exploitation modes of sheep/goats may have been more diversified.’

09 Antropoloji (Kathryn Marklein)

2015 yılında Oymaağaç Höyük’te bulunan Hellenistik-Roma-Bizans nekropolünde açığa çıkarılan iskeletlerin incelenmesine yoğun bir şekilde devam edildi. Amerikan antropolog Kathryn MARKLEIN şöyle yazıyor:

‘From July 1-September 24, 2015, I examined the human skeletal remains from 3 previously excavated graves (7483:048, 7685:017, and 7685:018), relatively dated to the Roman and Late Roman necropolis on Oymaağaç Höyük, and excavated remains from one multiple interment (7683:002) and one individual pit (7684:003) grave. This report presents a preliminary summary of demographic and palaeopathological data from these anthropological inquests.

All 4 graves excavated during the 2010 field season may be characterized as multiple inter-ment burials, wherein additional individuals to the grave were placed a top earlier inhumations. This context, unfortunately, leads to subsequent commingling of skeletal remains; commingling often limits an anthropologist’s ability to “re-individualize” skeletal elements to their appropriate individual. One of the graves (7685:018) showed demonstrable mixing of elements *in situ* and *ex situ*. Therefore, demographic and associative pathological profiles are less detailed and more generalized. For all four burials, minimum number of adult individuals statistics have been determined by maximum number of repeated skeletal elements, which varies between graves. For juveniles, minimum number of individuals has been assessed according to repeated elements and elements of indicatively different ages. Juvenile ages were based on dental development, epiphyseal fusion, and diaphyseal lengths (Scheuer and Black 2005). Adult age and sex estimations follow the standards compiled in Buikstra and Ubelaker (1994). Age ranges reflect standards established by deterioration of the auricular surface (Lovejoy et al. 1985) and pubic symphysis (Todd 1920; Suchey and Brooks 1991) on the innominate bone. When poor innominate preservation precluded sex estimations, cranial morphology and long bone robusticity/gracility were employed as secondary indicators for sex.

Over 1,100 diagnostic human skeletal and dental remains were identified from quadrant 7483 locus 48. From these remains, a minimum of 13 individuals (11 adults and two juveniles) was differentiated. The two juveniles were aged to 1-2 years and 4-5 years. Male (N=6) and female (N=5) sexes were almost equally represented among adults. However, age cohorts for these individuals place indicate higher age-at-death for females than males. While two of the males died as young adults (16-29 years), the youngest of females died after 30 years, and two females died as older adults (50 years and over). This group of individuals displayed a high frequency of joint diseases. All 11 adults suffered from osteoarthritis, with an average of two joints affected per individual. Only one individual did not have evidence of osteoarthritis of the hand. Additionally, five individuals manifested intervertebral disc disease (IVD) and two males evinced rotator cuff disease (RCD).

From 7685:017, 14 discrete individuals were identified: 11 adults and three juveniles. Among these juveniles, two were characterized as adolescents (10-15 years) while the final juvenile was an infant (6-9 months postnatum). Six males, four females, and one indeterminate individual of all age cohorts (young, middle, older) compose the adult demographic profile for this grave. Although two males could not be aged within a cohort, the majority fell with the middle adult range. Two females were aged within young and middle adult age categories, but, as with 7483:048, more females died in older aged years. Unlike 7483:048, however, less than half of adults suffered from osteoarthritis. One individual with vertebral osteoarthritis also showed RCD and IVD lesions. Accidental (non-confrontational) trauma to hip and toe joints were additional lesions observed within this skeletal subgroup.

Despite the fragmentary and highly commingled state of skeletal remains from 7685:018, 17 individuals (15 adults and two juveniles) were identified. One adolescent and infant (9-15 months postnatum) were aged according to long bone and dental development. Due to the very poor preservation of pelvic remains, only one adult age range was assigned to an individual of indeterminate sex (45-49 years). The remaining nine indeterminate sex, two male, and four female adults was assigned general "adult" age descriptions. While joint conditions were observed among this burial group (three cases of osteoarthritis of the foot), periosteal bone reactions were the most frequent pathological lesion recorded, as noted in four individuals. Antemortem fractures to the hand and toes also characterized the suite of pathological lesions for these 15 individuals.

Less than one week into the excavation season, a double plaster-walled cist grave was exposed in trench 7386 locus 2. The grave was significantly disturbed from modern plowing. Over the course of four weeks, the skeletal remains were exposed, documented *in situ*, and removed from the grave. While the demographic results are final, the palaeopathological data are preliminary and general. In total, 12 adults were identified within the grave. Five individuals were classified as males or probable males, five individuals as females, and two individuals as ambiguous/indeterminate sex. 4 individuals could only be aged as adults. Of the remaining eight adults, three were aged as young adults (16-29 years), three as middle adults (30-49 years), and two as older adults (50 years and over). With regard to the pathological state of these individuals, osteoarthritis was prevalent in both sexes, especially in hand and hip joints. Antemortem trauma, demonstrating florid bone reactivity, was observed in the anterior pelvis of one of the adults. While this injury was inevitably sustained during an accidental fall, a single rib fracture (healing, as determined by the presence of a callous) suggests confrontational, interpersonal circumstances producing this skeletal lesion. This lesion is one of few indications of interpersonal violence found within the Oymağaç skeletal collection.

Preliminary *in situ* inspection of the bones from 7684:003:001 concluded the presence of one juvenile male individual between 11 and 12 years of age. Preservation of the skeletal remains was fair with approximately one-third of the skeletal and dental elements surviving exposure to later plowing events. The majority of the cranium was destroyed, as well as the upper left limb. However, preservation of several dentition and epiphyses enabled precise age estimation, according to dental developmental and epiphyseal fusion standards. Additionally, albeit fragmentary, the pelvis maintained sexually dimorphic features—such as the greater sciatic notch—which allowed sex estimation. One intrusive tooth (left permanent mandibular premolar 1) from an older adult individual has been identified among the remains, but this intrusion does not suggest a second burial within the grave.

Finally, at the end of the season, 115 archaeological human, 25 zooarchaeological, and nine modern faunal bone samples were collected for exportation. Having received permission from the Turkish Ministry of Culture and Tourism, the bone fragments were allowed to pass outside of Turkey. When these remains reach the United States, I will proceed with collagen extraction procedures in order to prepare samples for isotope coupled plasma mass spectrometry analyses. These isotope ratios should be completed by May 2016, at which time we will be provided with information about Roman period diets in the Oymaağaç community.

10 Paleobotanik (Meltem Üstünkaya)

Her yıl gibi bütün locuslardan 27 litrelik toprak malzemeler çıkarıldı ve kazı evindeki bulunan flotasyon makinesinden geçirildi. 2014 ve 2015 yılın yanmış tohumları Avustralya Queensland Üniversitesinden gelen paleobotanik uzmanı Dr. Meltem ÜSTÜNKAYA tarafından incelendi:

2015 Kazı sezonu arkeobotanik çalışmalarında 2014 yılında çıkarılan fakat analizi tamamlanmamış olan örneklerin sınıflandırılmasına öncelik verildi. 2014 yılında toplanan 36 poşet örnek öncelikle mikroskop altında tarandı ve yanmış bitki tohumları türlerine göre sınıflandırıldı. Yanmış bitki kalıntılarının bir kısmının kazı alanına getirilen mikroskopun yeterli güce sahip olmaması nedeniyle türlerine göre sınıflandırılması yapılamadı. Arkeobotanik çalışmalar sonucunda Geç Tunç Dönemi'ne ait bu örneklerde ekonomik tarımsal ve tarımsal olmayan bitki türleri yanında tarım yapılan tarlalarda görülen yabancı ot türlerinin bulunduğu saptandı.

Bu sonuçlar çerçevesinde toplamda 32 farklı tür saptanmıştır. Ekonomik tarım türleri arasında bu dönemde sıklıkla görülen buğday ve arpa türlerinin yanında, bu ürünlerin harmanlanması sırasında açığa çıkan sap ve başakçık kalıntıları da bulunmuştur. Arpa ve buğday ürünlerinin yanı sıra baklagiller sınıfına ait mercimek, nohut, mürdümük ve bezelye tohumları da saptanmıştır.

Yabancı ot türleri arasında yabancı arpa alt türlerine rastlanmıştır. Yabancı ot türleri dönemdeki toprak ve yağış koşullarına ışık tutabilirler. Oymaağaç kazısından çıkarılan yabancı ot türlerinden olan sazgillerden bitki türlerine rastlanmıştır. Sazgiller sulak alanlarda bulunan bitkiler olup bu bölgede doğal olarak günümüzde de bulunmaktadır.

Örneklerde kızılılık çekirdekleri bulunmuş olup bu kızılılık ağaçlarının bölgede Geç Tunç Çağı'nda da var olduklarını göstermiştir. Kızılılık bitkisinin o dönemde ekonomik olarak kullanıp kullanılmadığını anlamak için daha detaylı literatür çalışmaları yanı sıra arkeolojik alanlardan çıkarılan bitki kalıntılarının da karşılaştırılması yardımcı olacaktır.

Tanımlanamayan yanmış bitki türlerinin tanımlanması amacı ile Dr. Meltem Cemre Üstünkaya gözetimi altında Avustralya'ya götürülmesi durumunda Tunç ve Demir Çağı'nda kazı alanında ve çevresinde ne tür bitkilerin yetiştirildiğinin daha detaylı olarak incelenmesi mümkün olacaktır.

2014 yılında çıkarılan örneklerde yanmış bitki kalıntıları yanında yanmış ağaç parçalarının da türlerine göre ayrılmasına yönelik çalışmalar yapılmıştır. Yanmış ağaç parçalarının türlerine göre tanımlanması daha yüksek çözünürlükte mikroskop gerektirdiğinden örneklerin tamamına bakılamamıştır. İncelenmesi yapılan örneklerde çam ve meşe gibi bu bölgede sıkça rastlanan türler yanında gül ailesine ait ağaç çeşitleri de tespit edilmiştir. Yüksek çözünürlüğe sahip mikroskop altında gül ailesine ait türlerin (armut, elma, erik gibi türler) detaylı bir şekilde tanımlanması yapılabilir.

11 Seramik İncelenmesi

2015 yılında seramik incelemelerine çeşitli arkeologlar tarafından devam edildi. Demir Çağı'na ait çanak çömlek incelemeleri Atatürk Üniversitesi Öğretim Görevlisi Mehmet Ali YILMAZ tarafından yapılmıştır. O şöyle yazıyor:

Geçtiğimiz yıllarda kazı deposunda bulunan Demir Çağı seramikleri seçilerek çizimleri yapıp fotoğrafları çekilmişti. 2015 yılı kazı sezonunda çalışılan tüm seramikler gözden geçirilerek çalışmanın eksikleri tamamlanmıştır. Bunun yanı sıra yayınlar ve Orta Anadolu Bölgesi'nde Demir Çağı buluntusu veren diğer yerleşimler ışığında yapılan kıyaslamalarla çukurlardan karışık halde gelen seramiklerin dönemleri belirlenmeye çalışılmıştır. Güz yarıyılında tamamlanacak olan doktora tez çalışmasından sonra 2016 kazı sezonunda daha kapsamlı bir Demir Çağı seramik çalışma programı planlanmaktadır.

Doç. Dr. Dirk MİELKE tarafından Hitit seramiğinin incelenmesi ve gruplandırması 5-6 Alman ve Türk öğrencilerle yoğun bir şekilde devam etmiştir. Toplam 3000 çanak çömlek parçası detaylı incelendi ve çizildi. Özel parçaların da fotoğraf çekildi. Artık Oymaağaç Höyük'ün Hitit seramik tipolojisini oluşturmak için yeterli malzemeler bulunmaktadır. İlk bakışa göre başka Hitit yerleşmelerinde bulunmayan seramik tipleri Oymaağaç Höyük'te görülmektedir. Onun dışında şimdiye kadar hiç bilinmeyen seramik formları da dikkati çekmektedir. Bununla birlikte 2014 yılında ilk defa keşfedilen kırmızı boyalı Hitit çanak çömlek parçalarına ait daha fazla örnek elde edilmiştir.

2005 ve 2006 yıllarında yüzey araştırmaları sırasında Oymaağaç Höyük'ten toplanan çanak çömlek parçaları Stefanie JANKE tarafından doktora tezi kapsamında incelenerek değerlendirilmektedir.

12 Deneysel Arkeoloji

Eylül 2015'te deneysel arkeoloji çalışmalarına H. Wolter, L. Kutsche, Dirk Mielke ve Rainer Czichon'un işbirliğiyle devam edilmiştir. Özellikle Eski Tunç Çağı'nda yoğun kullanılan Kırmızı-Siyah tabakların renklerine odaklanılmıştır. Oymaağaç kazısında bulunan ve Eski Tunç Çağı'na ait perdahlı ve parlak siyah, kırmızı renkli seramiklerin o dönemin şartlarına uyularak tekrar şekillendirilmiştir. Daha sonra perdah yapılarak aynı parlaklığı elde edebilmek için 800 C derecelik ilkel fırında pişirilip siyah ve kırmızı renklerin hangi şekilde elde edildiği tespit edilmeye çalışılmıştır. Maalesef bir sonuç alınamamıştır. Kırmızı-siyah olması beklenen tabaklar fırında tamamen kırmızı olarak çıkmıştır.

13 Arkeometri

2015 kazı sezonunda Oymaağaç Höyük'ün arkeometrik seramik analizlerine Robert Sobott ve İrene Traub-Sobott tarafından devam edilememiştir. Çünkü girişte de belirtildiği gibi İrene Traub-Sobott ağır bir hastalık geçirmiştir. Fakat 30 Hitit ve Demir Çağı numunesi ince kesit seramik dilimleri yapmak üzere İzmir Dokuz Eylül Üniversitesi'nde bulunan ARKEM laboratuvarına gönderilmiştir. Analizler Dr. Altuğ Hasözbeğ tarafından yapılacaktır.

14 Tünelin Sağlamlaştırılması

2011 yılından beri tünelin son kısmındaki çökme güvenlik açısından bizi tedirgin etmektedir. Çelik çerçeveler ve ahşap gövdelerle güçlendirme yapılmasına rağmen tünelin 14,5 metresinde devam edilemez bir durumla karşılaşmıştır. Tünelin 14,5 metre uzunlukta güney duvarında 1,5 x 2 m ölçülerinde bir tahribat tespit edilmiştir. 0,7-0,8 m kalınlığındaki taşlı ve molozlu bir tabaka nedeniyle konulması gereken dördüncü çelik çerçeve için güvenli ve sağlam bir zemin bulunamamıştır. Duvarın tahrip olan bölgesini güçlendirmek için tecrübeli inşaat mühendisimiz Prof. Werner Dahmann tarafından kuru *shotcrete* uygulaması tavsiye edilmiştir. Fakat onun için gerekli olan küçük bir shotcrete makinesi yoğun araştırmalar yapılmasına rağmen Türkiye'de bulunamamıştır. Shotcrete yöntemde 4-6 bar baskısıyla püskürtülen harç taşların arasına gönderilerek tahrip olan alanın dayanıklılığı arttırılmaktadır. El yordamıyla yapılan harçlı sağlamlaştırma shotcrete metodu kadar etkili olmamaktadır. Ayrıca tünel içindeki güvenlik sorunu nedeniyle uzaktan püskürtmek daha mantıklı bir yöntemdir.

Bu yöntem gerçekleştirmek için Almanya Leonberg şehrinden gelen ve sürekli tarihi yapı onarımlarıyla uğraşan August Wolfsholz firmasıyla bir anlaşma yapılmıştır. Koordinasyonu ve denetimi inşaat mühendisimiz Prof. Dr. Werner Dahmann tarafından sağlanmıştır. Hazırlık olarak Vezirköprülü elektrik firması Üçler tarafından A18 ve 32 amperlik sigortalı Avro-prizler mont edildi. Ayrıca bir beton karışım makinesi ve 4 tonluk bir su tankı höyüğe getirildi. Samsun'da güçlü bir kompresör bulmak hiç kolay olmadı. Samsun Büyükşehir Belediyesi'nin (Engin Akyüz ve Cıvar Güngör) olağanüstü yardımıyla dizel motorlu ve 7 m³ hava basıncına sahip Rotair isimli bir kompresör bulundu ve kamyonla Oymaağaç Höyük'e getirildi. Shotcrete makinesi ve uygulamada kullanılacak diğer malzemeler 3x2x1,5 metre boyutlu ahşap bir konteynirle Almanya'dan

Vezirköprü'ye getirildi. Vezirtur firmasının forkliftiyle nakliye kamyonundan indirildi ve Oymaağaç Höyük bekçisinin traktörüyle kazı alanına götürüldü. Shotcrete makinesinin uzmanı Bernd Garbe ise uçakla geldi.

Tüneldeki kireç taşına benzer bir harç yapmak için Ladik Çimento fabrikasında yapılan Puzzolan, CEM IV/B (P) 32 N kullanılmıştır. Ek malzeme olarak Oymaağaç Köyü 2 km doğusunda bulunan 0-4 mm boyutlarında kum/çakıl kullanılmıştır. Höyüğün dışında modern bir taş duvar üzerinde yapılan başarılı bir denemeden sonra tüneldeki sağlamlaştırma işlemleri başlanılmıştır. Uygulama yapılan bölgenin etrafındaki orijinal taşlara harç sıçramaması için bu alan kalın bir branda ile kapatıldı. Harç püskürtme işlemi yarım saatlik aralarla gerçekleştirilmiştir. 10-15 dakika püskürtme işlemi yapıldıktan sonra 15 dakika verilerek temizlik yapıldı ve aşağıya temiz hava verildi. Her işlemde en fazla 5 cm kalınlığında bir harç tabakası tahrip olan tünel duvarının üzerine uygulandı. Sağlamlaştırması çalışması başarılı bir şekilde tamamlandıktan sonra küçük pislikler ve harç kalıntıları çelik fırçalarla temizlenmiştir. Taşların arasındaki boşluklar tamamen doldurmadığı için tünelin taş tonozlu görünümü sağlam kalmıştır.

Sağlamlaştırma işlemlerinden bir hafta sonra tünelin aşağı kısmındaki kazı çalışmalarına devam edilmiştir. Kaya odasına yaklaşırken başka bir tehlikeli durum karşılaşılmıştır. Bazı taşların altlarındaki destek taşlarının olmadığı fark edilmiştir. Prof. Dahmann'ın yardımıyla taşların altına çelik çubukları konulmuştur. Bu uygulamayla güçlendirilen bölümdeki çalışmalara devam edilmiştir.

Tünelin tahrip olan söz konusu bölümünü en iyi ve güvenli bir şekilde sağlamlaştırmak için Oymaağaç Höyük kazı bütçesinden 50.000.00 TL harcanmıştır.

15 Dayanıklı Kerpiç

Denemenin amacı gelecekte mümkün olan restorasyon çalışmaları için Geç Tunç Çağı'nda kullanılmış kerpiçlere benzeyen fakat daha dayanıklı ve daha uzun ömürlü bir kerpiç üretmektir. Bu yüzden seramik ustası Horst Wolter tarafından Oymaağaç Köyü'nün çevresinden farklı kil türleri toplanmış ve ahşap bir kalıp yardımıyla 36 tane 29x21x10 cm boyutlu kerpiç dökülmüştür. 10 ölçek kil ile 2 ölçek kireç hidrati ve 10 ölçek alçıyla su karıştırılmıştır. Benzer bir karışım Almanya ve Türkiye'deki modern kil mimarisinde de görmek mümkündür. Güneşli havada kurutulan kerpiçler kazı evinin bahçesinde geleneksel taş temel üzerine konularak kerpiç bir duvar yapılmış ve beyaz kireç ile sıvalanmıştır. Duvar küçük bir çatı ile koruma altına alınmıştır. Önümüzdeki yıl duvarın iklimsel şartlara karşı dayanıklılığını (yağmur, buz, kar, sıcaklık) ve restorasyon işleri için uygun olup olmadığını öğreneceğiz.

16 Hellenistik-Roma-Bizans Nekropolü

2015 yılında yüzeyin hemen altında bir kaç tane mezar keşfedilip antropolog Kathryn Marklein'in yardımıyla temizlenmiş ve belgelenmiştir. Özellikle tepenin batı yamacında, Hitit mabedinin dış

duvarının içine kazılan ve tarımsal faaliyetlerden dolayı çok fazla tahrip edilmiş olan 1,93 x 0,90 m ölçülerinde ve iki katlı kireç sıvasıyla kaplanan toplu mezar 7386:002 çok dikkatli bir şekilde temizlenmiştir. Sadece mezarın taban kısmı sağlam kalmıştır. Yine de bu mezardan 12 insan iskeleti açığa çıkarılmıştır.

Başka bir mezar ise Hitit sur kapı duvarın içine yerleştirilmiştir (7885:013). Bu mezar içinden az sayıda iskelet parçaları ve bir kaç tane kafatası parçaları ele geçmiştir. Yamaçtaki erozyon ve tarımsal faaliyetlerden dolayı mezarın orijinal halinin rekonstrüksiyonu mümkün olmamıştır.

Aynı şey mezar 7884:006'de de geçerlidir. Bu mezarda da az sayıda kafatası ve omurga parçaları ele geçmiştir. Ayrıca bu mezarla nekropolün doğu sınırı da çizilmiştir.

Açma 7684'te, *scraping*' yaptıktan sonra en az 6 mezar tespit edilmiştir. Fakat 7684:003'teki toprak mezar incelenebilmiştir). Mezarın içinden 11-12 yaşında bir erkek çocuğuna ait iskelet açığa çıkarılmıştır.

17 Demir Çağı Çukurları

2007 ile 2014 yılların arasında Oymaağaç Höyük'te 300'den fazla çukur belgelenmiştir. 2015 yılında genellikle Tunç Çağı tabakalarında çalışıldığı için Demir Çağı çukurlarının sayısı azalmıştır. Sadece açma 7486'nın genişletilme çalışmaları sırasında 7 çukur tespit edilmiştir. Bazılarının 2011 yılında bulunana çukurların devamı olduğu belirtilmektedir. Mesela 0,6 m derinliğindeki çukur 7486:054, çukur 7486:020'nin devamıdır. İçindeki izlenen üç dolgu tabakadan bir ağırşak, bir tezgâh ağırlığı ve bir tabağa ait parçalara rastlanmıştır. 1,48 m genişliğinde, 0,78 m derinliğindeki çukur 7486:049 ise çukur 7486:014'ün devamı niteliğindedir. Çan formu, taş ve toprak dolgulu çukur 7486:048, 0,7 m derinliğe sahiptir ve çukur 7486:021'in devamı olarak görülür.

Açma 7684'ün yüzey toprağı aldıktan sonra bazı yuvarlak ve oval formu çukurlar tespit edilmiştir. Fakat bu çukurların incelemesi 2016 yılında yapılacaktır.

18 Hitit Mabet

Alt Hitit Mabedinin incelemesi 2015 yılında önemli kazı hedeflerinden birisiydi. Alt Hitit Mabedinin tabakalarında tahrip edilmemiş tabanlar ve *in situ* buluntular bulma umudumuz vardı. Böyle buluntuların elde edilmesi Alt Mabedin kesin tarihlenmesini ve odaların amacının belirtilmesini mümkün kılabilirdi. Bu nedenle mabedin avlusunda (açma 7485 ve 7586) ve mabedin doğu kanadında (açma 7686) yoğun bir çalışma gerçekleştirilmiştir. Ayrıca mabedin giriş sorunu üzerinde çözümler geliştirilmiştir. Giriş probleminin çözümüne yönelik mabedin ana giriş bölgesinde (açma 75-76/85-86) daha detaylı çalışmalar yapılırken; mabedin batısında olduğu düşünülen yan girişi tespit etmek amacıyla yeni bir açma (7386) açılmıştır. Ancak ne yazık ki Alt

Mabedinde sağlam tabanlarına ve *in situ* buluntulara rastlanmamıştır. Fakat mabedin mimarisi ve stratigrafisi şimdi daha iyi anlaşılmiştir.

Açma 7686'da Alt Mabede ait bir tabanın altında bulunan ve büyük bir tahribatla oluşan erozyon tabakasından çıkan Hitit seramiği oldukça ilginçtir. Seramik uzmanımız Dirk Mielke'ye göre erozyon tabakasından bulunan seramik Karum ile Eski Hitit Dönemi arasında, yani 17.-16. Yüzyıllar arasında tarihleniyor. Oymağaç Höyük'te şimdiye kadar ele geçen en eski Hitit malzemeleri bu seramik buluntulardır. Bu da iki Geç Tunç Çağı tabakası değil de üç Geç Tunç Çağı tabakasının varlığını göstermektedir. Herhangi bir mimari kalıntı açığa çıkarılmadığı için bu seramiklerin konteksti henüz bilinmemektedir. Bu seramikler belki daha eski bir mabede ait olmakla birlikte belki de mabedin altında bulunan evlere aittir.

Bu yılki kazıların sonuçlarına göre Alt Mabedin taş temellerinin derinliğinin üç metreden daha fazla olduğu tahmin edilmektedir;. Çünkü temel duvarlarının sonuna henüz ulaşamamıştır. Temel duvarlarının kalınlığına göre çok katlı, kerpiç ve ahşaptan bir yapı olduğu tahmin ediliyor. Duvar yapısı üstteki mabedin duvar yapısına benzemektedir: kerpiç bloklar ve ahşap iskeletli taş bloklardan oluşan 'komposit' bir duvar. Alt ve üst mabedin yönleri de birbirine benzemektedir. Sadece alt mabedin duvarları bir kaç derece eğimlidir. Alt mabedin kesiti farklıdır ve şimdiki düşüncemize göre üst mabet alt mabetin kopyası değildir.

Alt mabede beklediğimiz sağlam tabanlar maalesef açığa çıkarılamamıştır. Bulduğumuz bütün tabanlar ya mabedin dışında yer alır ya da alt mabedin tahribatından önce boşaltılmış ve toprakla doldurulmuş tabanlardır. Şimdiye kadar hiçbir odada alt mabedin yangın tabakası veya tahrip edilmiş duvar kalıntıları taban üzerinde bulunamamıştır. Bu nedenle alt mabede ait bir envanter yoktur.

Stratigrafik gözlemlere göre alt mabedin tahribatından sonra mabet belli bir zaman harap olmuştur. Mabedin bazı bölümlerinde yüksek yıkım tabakaları olmuşken bazı bölümlerinde duvar kalıntıları görünmüştür. Büyük olasılıkla alt mabedin temelleri Hitit döneminde kaldırılmış ve duvarların yerine sadece taş define çukurları geri kalmıştır. Bu olayın üst mabedin yapımından önceki bir tarihe tarihlenmesi gerekmektedir. Sadece üst mabedin yapılırken alt mabede ait kullanılabilir duvarlar kaldırmayıp yerinde bırakılmıştır. Üst mabedin tecrübeli inşaat ustaları bilerek 4 metreye kadar derin çukurlar kazarak alt mabedin büyük taşları bulup üst mabetin duvarları örmek için kullanmışlardır. Üst mabedin temel duvarları tamamlandığında aralarında kalan bir kaç metre derinliğindeki boşluklar topraklarla doldurulmuştur.

Ana giriş bölgesindeki onarımlar çok karışık olduğu için bazı stratigrafik bağlantılar hala tamamen anlaşılmamıştır. Fakat mabedin batısında kesinlikle bir yan girişi olmadığını söylenebilir. Onun yerinde dış duvarın önünde dik bir *glacis* bulunmaktadır.

Alt mabedin doldurulan taş define çukurlarının içinde 'Şeri ve Huri' tipli kırmızı astarlı boğa heykel parçaları ve küvet parçaları bulunmuştur. Alt mabedin altındaki yıkım tabakalarında amorf bir demir parçası ele geçmiştir. Stratigrafik gözlemlerimiz doğruysa bu demir parçası şimdiye kadar bilinen en eski Hitit demir buluntuların birisi olması açısından önemlidir.

19 Yeraltı Merdiven (Nerik Pınarı)

Sağlamlaştırma çalışmaları başarılı bir şekilde tamamlandıktan sonra (bk. no.14) 2011 yılından beri ara verilen kazı çalışmalarına devam edilmiştir. 2015 yılı tünel kazıları 25-30 Eylül arasında gerçekleştirilmiştir (açma 78-79/86). Aşağıya inen merdivelerin 6 basamağı daha çıkarılmıştır. Basamakların hemen üstünde bulunan Demir Çağı'na ait çanak çömlek parçalarına göre tünelin son kullanım tarihinin Geç Demir Çağı olduğu tahmin edilmektedir. Aşağıya inen merdivenin sonunda doğal kayanın içine kazılmış takriben 5x6 m boyutlu bir oda bulunmaktadır. Kaya odasının içine devam eden tünelin taş duvarları çok ilginçtir, çünkü gerekmiyecekti. Ayrıca kaya odasının % 80'i toprakla dolmuştur. Toprak dolgusunun kesitinde kumlu ve killi (antropojen olmayan) tabakaları izlenmektedir. Büyük olasılıkla kaya odasının ve tünelin sedimentasyonu tonozun tahribat zamanında, yani Geç Demir Çağı'nda gerçekleşmiştir. Buna bir depremin neden olduğunu düşünmek pek yanlış olmaz. Çünkü Kuzey Anadolu fay hattı buraya yakın mesafeden (Köprübaşı) geçmektedir. Belki de tünelin aşağı kısmında görülen yüksek nemlilik bu tahribata neden olmuştur. Yüksek nem oranı belki kaya odasının içinde bulunan ve Hitit çivi yazılı tabletlerden bilinen 'Nerik Pınarı' işaret etmektedir. Fakat kaya odasında bulunan dolgu tabakaları *in situ* kalmış olduğundan dolayı bu kazı sezonun en önemli sonucudur. Bu yüzden kaya odası tamamen temizlendiğinde ilginç detayların, buluntuların ve yazıtların (?) ortaya çıkması kuvvetle muhtemeldir.

20 Hititi Sur Kapısı

Eski yapı malzemelerinin tekrar kullanma tarzı Oymaağaç'ta eski zamanlardan bugüne kadar görülmektedir. Hitit İmparatorluk dönemine tarihlenen mabedin ustaları alttaki Eski Hitit Mabedinin 3m yüksekliğinde ve 1,8 m kalınlığındaki temel duvarlarının büyük taş bloklarını boşaltmışlardır. Demir Çağı taş ustaları Hitit sur kapısının temel duvarlarından küçük dolgu taşları çalmışlar (kenarlardaki büyük taşları dokunmadılar!) ve son olarak da Oymaağaç Köyü'nün kuruluş döneminde ev sahipleri Oymaağaç Höyük'ten götördükleri taş bloklarını evlerinin duvarlarında kullanmışlardır. Hitit sur kapısının içinde bulunan bir taş defne çukurdan ele geçen demir malzemeler çukurun geç tarihini göstermektedir.

2015 yılı sur kapısı kazıları sürprizlerle sona ermiştir. Çünkü sur kapısında açığa çıkarılan tabakalar ile mabetteki tabakalar birbirini tutmamaktadır. Örneğin; mabedin Hitit İmparatorluk Dönemine tarihlenen tabakası sur kapısında açığa çıkarılamamıştır. Sur kapısının en üst yani en geç tabakası ve envanteri MÖ 15.-14.yüzyıllar arasında tarihlenmektedir. MÖ 12 yüzyıla tarihlenen bir sur kapısı görülmemektedir. Bunun nedeni ya erozyon veya faaliyetleridir ya da o dönemde başka bir yerden, belki biraz daha güneydoğudan (?) sağlanan başka bir kapının varlığıdır.

Arazide kalıntılar bir kuzey kule ve bir güney kule ile korunan tek odalı bir sur kapısına işaret etmektedir. Kapı odasının ebatları 5,7 x 7,3 m'dir. Odanın doğu dış duvarı 4,27 m kalınlığındadır. Oldukça kalın olan bu duvar belki tek bir duvar değil, iki farklı dönemde yan yana kalan duvarlardan oluşmaktadır. Sur kapı odasının tabanı maalesef sağlam değildir. Fakat batıdaki kırmızı topraklı dolgunun tam üstünde olduğunu tahmin edilmektedir.

Jeoelektrik haritada görünen sur kapı odasının güney tarafında bulunan yapı kalıntılarının güney kuleye ait olup olmadığı henüz kesin değildir. Fakat 2015 yılında açma 7883'te gerçekleştirilen kazıları bu hipotez desteklemektedir.

21 Kazı Alanın Koruması

2014 yılının aksine kazı alanında bulunan açma profilleri, mabedin ve çukurların duvarları hem kum çuvallarıyla hem de ahşap-branda konstrüksiyonla kapatılarak yağmur ve kardan korunmuştur. 2015 sezonunda yapılan geçici ahşap çatılar tecrübeli marangoz ve köyün çatı ustası Ahmet Yüksel tarafından yapılmıştır. Belli mesafelerde havalandırma delikleri bırakılarak duvarların ve açma profillerin küflenmesi önlenmiştir.

Önümüzdeki yıl bütün derin açmaların aynı metotla korunmasını planlıyoruz

23 Ziyaretler

21 Temmuz'ta kazı başlamadan önce Prof. Dr. Rainer M. Czichon 2014 yıl sonunda göreve başlanan Samsun Valisi Sayın İbrahim Şahin ziyaret etti ve Oymaağaç Kazıları ziyaret etmesi için davet etti.

18 Temmuz'ta Pompeiopolis Kazı Başkan Prof. Dr. Latife Summerer ve 11 ekip üyesi Oymaağaç Höyük'ü ziyaret ettiler.

30 Temmuz'ta Vezirköprü kadastro şefi Sadettin Bey iki elemanı ile beraber ziyarete geldiler.

02 Ağustos'ta Ankara'daki Vezirköprülüler Derneğinin Başkanı ve müftü Hayri Çihangeri oğlu ile beraber Oymaağaç Kazısı ve kazı evini ziyaret ettiler.

05 ve 23 Ağustos'ta Vezirköprü Jandarma Komutanının vekili Yılmaz Bey kazı ve kazı evini ziyaret etti.

12 Ağustos'ta Samsun Vali Yrd. Recep Yüksel, İl Kültür Müdürü Yüksel Ünal ve Samsun Arkeoloji Müze Müdürü Muhsin Endoğru kazıyı ziyaret ettiler ve kazının gelişmeleri hakkında bilgi aldılar.

22 Küçük Buluntuları

2015 yılında toplam 224 seramik koleksiyonu, 146 hayvan kemik koleksiyonu, 37 tane kömür ve botanik numune, 10 maden numune, 9 mineraloji numune ve 215 küçük buluntu veri tabanımıza eklenmiştir. Her yıl olduğu gibi bütün buluntular profesyonel restoratörler tarafından (Dipl. Ing. Ariane Brückel ve Violetta Razlaw) temizlenmiş, restore edilmiş ve korunmuştur. Eserler Rainer Czichon tarafından ölçülmüş, tartılmış ve tanımlanmıştır. Yine tüm eserlerin Arkeolojik çizim uzmanı Dr. Claudia Tappert tarafından çizimleri yapılarak Henning Marquardt tarafından 'adobe lightroom' tekniğiyle fotoğrafları çekilmiştir.

Ayrıntısıyla:

4 sileks bıçak, 2 döküm pota parçası, 5 minyatür kap, bir minyatür şişe ve küçük bir seramik kapağı, 2 boğa figürinin kırmızı boyalı ayak parçası ve hiyeroglifli yazıyla (?) dekore edilmiş bir çanak çömlek parçası, 4 kemik delici, 2 tezgah ağırlığı, 3 Eski Tunç Dönemi'ne ait çizgi bezemeli ağırşak ve pişmiş topraktan yapılmış bir idol kafası, çeşitli bronz parçaları / atölye kalıntıları, 3 ince bronz iğne, bir bronz iğnesinin yıldızlı kafası, 3 sağlam bronz ok ucu, Hitit (!) duvardan gelen amorf bir demir parçası), bir bronz bıçağın sap parçası, bir bronz keski, bir bronz kalem, keskin bir obsidiyen bıçağı , 3 sapan taşı, bir mermer bilezik parçası, 2 parlaticı taşı, bir taş baltası, 3 ezme taşı, 1 topuz kafası), bir dağ kristal boncuğu ve 3 damga mühürlü bulla, fakat mühürlerin damgaları büyük kısmı tahrip olmuştur

215 restore edilmiş, korunmuş ve iyice paketlenmiş küçük buluntular envanterlik (29) ve etütlük (37) olarak Samsun Arkeoloji Müzesi'ne götürülmüştür.

24 Konferanslar

Mart ayında Erzurum Atatürk Üniversitesi Arkeoloji Kulübü'nün davetlisi olarak R. Czichon tarafında "Hititlerin Dini Merkezi Nerik" konulu bir konferans verildi. Haziran'da R. Czichon tarafından Erzurum'daki Kazı ve Sonuçları Toplantısında Oymaağaç Kazısı 2013 sonuçları anlatıldı.

25 Yayınlar

R. M. CZICHON, 10 Jahre Forschungen am Oymaağaç Höyük (Nerik)/Oymaağaç Höyük (Nerik) Kazılarında 10 Yıl, in Ü. Yalçın/H.-D. Bienert (eds.), Anatolien – Brücke der Kulturen/Kültürlerin Köprüsü Anadolu, Bochum, Bonn 2015, 231-247

T. BEKKER-NIELSEN / R.M. CZICHON, Ancient Roads and Bridges of the Veziroköprü District, in: K. Winther-Jacobsen/L. Summerer, Landscape Dynamics and Settlement Pattern in Northern Anatolia during the Roman and Byzantine Period, *Geographica Historica* 32, 2015, 295-307

T. ÖKSE, R.M. CZICHON, M.A. YILMAZ, Cultural Borders between Kızılırmak and Upper Euphrates in the Second and Pre-Classical First Millennia BCE, in: L. d'Alfonso/K. S. Rubinson (eds.) *Borders and Boundaries: Changing Landscapes in the Bronze and Iron Ages of Anatolia and the South Caucasus* (will appear 2016)

G. K. KUNST, H. BÖHM, R. M. CZICHON, Bronze Age walls and Iron Age pits – contextual archaeozoology at Oymaağaç Höyük, Turkey, in: R. Yeshuran, L. Weissbrod, N. Marom, G. Bar-Oz, *Bones and Identity: Zooarchaeological Approaches to Reconstructing Social and Cultural Landscapes in Southwest Asia*, Oxford (will appear 2016)

K.E. MARKLEIN, S.C. FOX, Primary and Secondary Burials with Commingled Remains from Archaeological Contexts in Cyprus, Greece, and Turkey. In: AJ Osterholtz, KM Baustian, and DL Martin (Ed.). *Commingled and Disarticulated Human Remains: Working Toward Improved Theory, Method, and Data*. 2015, New York, NY: Springer. p 193-212.

K.E. MARKLEIN, S.C. FOX, *In morbo et in morto: transforming age and identity within the mortuary context of Oymaağaç Höyük, Northern Turkey*. In: AJ Osterholtz (Ed.), *Theoretical Approaches to Analysis and Interpretation of Commingled Human Remains* (will appear 2016)